

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 11

Privilegiile copiilor lui Dumnezeu - continuare

Unul din privilegiile cele mai mari și mai binecuvântate al copiilor lui Dumnezeu este acela, că noi avem voie să aducem totdeauna lui Dumnezeu, Tatăl, prin Domnul Isus jertfe de laudă și de adorare. Isus, care a venit în lume ca să ne facă cunoscut pe Dumnezeu, Tatăl, spune femeii de la fântâna lui Iacov: «*Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr.*» (Ioan 4,23.24) Dumnezeu în îndurarea Sa minunată nu numai a trimis și a dat la moarte pe Isus, Fiul Său, ca să caute și să mântuiască păcătoși vinovați, pierduți, ci El ca Tată caută și închinători, aceasta înseamnă, pe aceia care Îl cunosc prin Fiul ca Tată și în fericirea inimii lor Îl preamăresc, Îi aduc mulțumire și închinare ca copii preaiubiți ai Săi. Păcătoșii și ateii de odinioară stau înaintea feței lui Dumnezeu, spălați și justificați prin sângele lui Hristos, ca preoți și preamăresc mântuirea Sa minunată, îndurarea Sa de nepătruns. Hristos a făcut deja pe cei mântuiți de pe pământ preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său, care în Duhul Sfânt Îi aduc laudă, mulțumire și onoare: «*jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.*» (1 Petru 2,5; Evrei 13,15)

Duhul Sfânt, care a fost dat tuturor credincioșilor adevărați, ne face să cunoaștem și să savurăm dragostea lui Dumnezeu; și în privirea a ceea ce El a făcut pentru noi în Fiul Său, pe care L-a dat la moarte ca Miel de jertfă, inima noastră se revarsă cu mulțumire și închinare. Este lauda lucrată de El Însuși, lauda acelora care odinioară erau decăzuți morții veșnice, care sunt salvați și acum stau având favoarea lui Dumnezeu și dragostea Tatălui, este lauda copiilor preaiubiți, după care dorește inima Sa de Tată. El caută astfel de oameni, care I se închină în felul acesta, în duh și adevăr. –

Și apostolul Petru vorbește despre privilegiul nostru de a avea dreptul să aducem lui Dumnezeu jertfe de laudă; citim aici: «*Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.*» (1 Petru 2,5) Și în continuare Cuvântul lui Dumnezeu ne zice: «*Prin El (prin Isus Hristos) să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui*» (Evrei 13,15)

Ah, astăzi sunt așa de puțini credincioși care înțeleg diferența dintre rugăciune și închinare, da, abia par că o cunosc! Mulțumirea pentru binefacerile pământești primite, mari sau mici, sau pentru ascultarea rugăciunilor este de cele mai multe ori poziția cea mai înaltă la care se ridică inimile. În mod obișnuit în rugăciune se aud numai cereri și implorări. – Și totuși mulțumirea pentru binecuvântările temporale, oricât de necesară și plăcută este ea lui Dumnezeu, nu este nicidecum închinare: închinarea este lauda celor răscumpărați, pe care aceștia o aduc prin Duhul Sfânt lui Dumnezeu, Tatăl, și Mielului, care a fost jertfit pentru ei. Această mulțumire și această laudă ar trebui înainte de toate să umple tot timpul inimile credincioșilor. Cât de frumos este, când apostolul spune: «*Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus!*» (2 Corinteni 9,15) La ce dar s-a gândit inima lui fericită? La bani și avere sau la sănătate și pâine? O, nu: la Isus Hristos Însuși, și la mântuirea veșnică și viața veșnică în El! – El spune tuturor credincioșilor din Colose: «*Mulțumind Tatălui!*» De ce și pentru ce? Să ascultăm: «*care ne-a învrednicit (nu: ne va învrednici cândva, sau ne va face cândva capabili) să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale.*» (Coloseni 1,12.13) Ce fericire ar putea fi mai mare decât posedarea acestei părți minunate și veșnice și să fi sigur de ea! Dar această fericire bazată pe

mărturia clară a Cuvântului lui Dumnezeu nu este ea partea tuturor credincioșilor adevărați? Cu certitudine, da! Deci **toți** creștini ar trebui să fie plini de mulțumire și închinare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, și a lui Isus Hristos, care ne-a salvat! – Dar mai spunem încă o dată: cât de puțină mulțumire și închinare se aduce lui Dumnezeu! Desigur în timpul rugăciunii în cămăruță și în ora de rugăciune propriu-zisă în mod normal se aduc preponderent rugăciuni și implorări, dar nu trebuie în aceste momente să se găsească din belșug și laudă și mulțumire și să se persevereze în acestea? Ah, noi trebuie să mărturisim, că inimile se gândesc mai mult la ele însele, decât la glorificarea lui Dumnezeu. Și totuși doresc să întreb: Ne alegem noi cu puțin în vreun fel oarecare, dacă aducem mai întâi lui Dumnezeu ce I se cuvine, dacă înainte de toate Îl laudăm pe El, Tatăl, a cărui îndurare, dragoste și înțelepciune le cunoaștem și ne încredem în ele? – Cu siguranță, nu; căci și în această privință va fi adevărat: cu cât inimile noastre au mai mult în vedere glorificarea Dumnezeului și Tatălui nostru, cu atât mai mult ochii noștri pot vedea ajutorul Său.

Și ce trist este, că în creștinătate se întâlnesc așa de rar adunări deosebite și cu regularitate ale credincioșilor pentru adorarea lui Dumnezeu! – Desigur vestirea Cuvântului lui Dumnezeu este absolut necesară, atât pentru întoarcerea la Dumnezeu și mântuirea păcătoșilor, cât și pentru îngrijirea credincioșilor, aceasta înseamnă zidire sufletească și învățătură. Dar să nu se strângă copiii lui Dumnezeu în mod deosebit cu scopul ca să se închine lui Dumnezeu, Tatăl, și Domnului Isus, Mântuitorul? Să înlocuiască¹ predica, oricât de necesară și binecuvântată este ea, închinarea? Cu siguranță, nu! Una trebuie să se facă, și la cealaltă să nu se renunțe. Când primii creștini se adunau la Masa Domnului, și aceasta avea loc fără discuție în fiecare întâia zi din săptămână, în ziua Domnului, rugăciunile lor de mulțumire și cântările de laudă, preamărire și adorare se ridicau spre Dumnezeu, Tatăl, și spre Mielul, spre Domnul slavei, a cărui moarte o vesteau din nou, moartea prețioasă, care le-a adus viața veșnică și filiațiunea lui Dumnezeu. Dacă copiii lui Dumnezeu ar fi mai mult conștienți de privilegiile lor înalte și de binecuvântările lor, și dacă ar fi mai mult despărțiți și puși deoparte de Lume, în mod deosebit și de lumea religioasă, atunci de la sine s-ar găsi mai multă adorare la ei. Fără punerea deoparte lăuntrică și exterioară nu poate exista închinarea adevărată! Însă dușmanul știe să rețină pe copiii lui Dumnezeu prin tot felul de prejudecăți și motive aparent plauzibile, ca să nu ocupe practic poziția lor binecuvântată înaintea lui Dumnezeu și înaintea lumii! – Dar să nu uităm: Tatăl caută și astăzi din aceia care I se închină Lui, se închină în duh și adevăr. – Cât de prețios este pentru inima lui Dumnezeu, Tatăl, să vadă pe copiii Săi preaiubiți adunați înaintea Lui și strânși în jurul lui Isus, care după făgăduința Sa este în mijlocul lor. Cântările de laudă ale copiilor Săi sunt înaintea Lui mult mai prețioase decât tămâia de pe altarul de aur al lui Israel.

Așa cum Maria din Betania nu a fost înțeleasă, nici măcar de unii din ucenici (Marcu 14,4.5), atunci când a turnat «*nardul foarte prețios*» peste Domnul, când El era în momentul să devină pentru ei Mielul de paște, și totuși fapta ei a fost nespuse de prețioasă pentru Dumnezeu și pentru Isus, Domnul nostru; și așa după cum în cer cei mântuiți preamăresc pe Dumnezeu și Mielul junghiat (Apocalipsa 5), tot așa trebuie să fie și acum pe pământ la toți copiii scumpi ai lui Dumnezeu. Ce minunat, dacă toți au înțeles acest privilegiu minunat! –

În strânsă legătură cu privilegiul mare al copiilor lui Dumnezeu studiat mai înainte, de a avea voie să se apropie de Dumnezeu prin Isus Hristos ca preoți cu jertfe spirituale de mulțumire, de a avea voie să I se închine Lui ca Tată în duh și adevăr, stă celălalt privilegiu mare și minunat al tuturor credincioșilor, acela de a avea părtășie cu Tatăl și cu Fiul. Așa ne scrie apostolul: «*Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și anume părtășia noastră*

¹ Aproape în toate cercurile și părtășiiile creștine are din păcate loc aceasta. Biserica catolică a păstrat într-adevăr ideea în slujbele duminicale și în arderea tămâii, că Dumnezeu caută închinarea și aceasta I se cuvine Lui, dar Dumnezeu Tatăl caută un alt fel de închinare; El caută închinarea în duh și în adevăr, și aceasta poate fi adusă numai din inimile sigure de mântuirea lor, care se bucură de mântuire și de starea de copil al lui Dumnezeu. Dar se găsește această închinare? Vai, cât de rar! Ascultarea unei predici, oricât ar fi ea de „credincioasă” și de valoroasă, nu este un înlocuitor, nici pentru inima lui Dumnezeu Tatăl, și nici pentru sufletele celor mântuiți.

este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină.» (1 Ioan 1,3,4)

Fără a avea această poziție înaltă și această părtășie și fără această «bucurie deplină» ar fi de neimaginat închinarea adusă Tatălui și Fiului, amintită mai înainte, ar fi chiar imposibilă. Ea are această poziție și această bucurie ca premisă.

Avem un model frumos al acesteia în rânduiala care a fost dată copiilor lui Israel în țara făgăduită, așa cum citim aceasta în Deuteronom 26. Copiii lui Israel trebuiau acolo să aducă înaintea preotului un coș plin cu roade coapte din țară și să zică: «*Mărturisesc astăzi Domnului Dumnezeului tău că am intrat în țara pe care Domnul a jurat părinților noștri că ne-o va da.*» Și în continuare ei trebuiau să zică: «*Și Domnul ne-a scos din Egipt cu mână tare și cu braț întins ... și ne-a adus în locul acesta și ne-a dat țara aceasta, țară în care curge lapte și miere! Și acum, iată, am adus pârga roadelor pământului pe care Tu mi l-ai dat, Doamne.*» Mai departe se spune și: «*Și să le pui jos înaintea Domnului Dumnezeului tău și să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău.*» - Deci roadele coapte, nobile, pe care copiii lui Israel le-au adus Domnului, erau roadele țării, pe care El le-a dat-o și pe care ei o locuiau acum, o țară în care curgea lapte și miere. Prin aceasta se exprima fericirea și mulțumirea cordială a inimii pentru privilegiul de a fi și a locui în țara binecuvântată, minunată a Domnului. – Și noi deci, cei care credem din inimă în Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, am ajuns în țara pe care Dumnezeu voia să ne-o dea: noi suntem «*strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale.*» (Coloseni 1,13) Așa cum am văzut deja mai înainte, Dumnezeu «*ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus.*» Acolo este Canaanul nostru, adevăratul Canaan, unde curge mai mult decât numai lapte și miere. Da, noi, cei care odinioară eram departe, am fost deja apropiați de Dumnezeu prin sângele lui Hristos. Noi avem părtășie cu Dumnezeu și cu Fiul Său. Ce minunat! Aceasta este nespun mai mult decât numai a poseda iertarea păcatelor. Să ai această părtășie înseamnă să ai viața dumnezeiască, veșnică, și să ai Duhul de la Tatăl și de la Fiul, și de aceea să ai aceleași țeluri, aceleași dorințe, da, să ai același gând și aceeași simțire cu Tatăl și cu Fiul! – Ce ar putea să fie mai înalt pe pământ și în cer? Cu adevărat, o expresie mai mare a harului nu ne putea fi oferită, și dimensiunea binecuvântărilor incluse în aceasta nu putem s-o cuprindem cu privirea. Fie ca noi să știm să prețuim caracterul înalt al acestei părtășii și să înaintăm în savurarea permanentă și crescândă a acesteia. Cu cât părtășia noastră cu Dumnezeu este mai profundă și mai permanentă, cu atât mai profundă și mai permanentă este și bucuria noastră, cu atât mai sfântă și mai fericită este umblarea noastră și cu atât mai puternică este mărturia noastră aici jos. În acest privilegiu de a avea părtășie cu Dumnezeu, Tatăl, și cu Fiul se include cerul însuși; căci armonia deplină cu Dumnezeu va constitui fericirea noastră acolo sus; și numai veșnicia va fi suficientă ca să savurăm acest privilegiu în toată dimensiunea lui.

A avea părtășie cu Dumnezeu Tatăl înseamnă: să ai aceeași sentință ca și Dumnezeu asupra păcatului, morții și lumii, și asupra lucrurilor temporale și veșnice, da, mai mult chiar, să fi umplut de gândurile Sale, de dorințele Sale, de sentimentele Sale și să fi în armonie cu căile și țelurile Sale. Hristos este subiectul inimii lui Dumnezeu; El este Fiul dragostei Sale. Și recunoașterea, înălțarea și glorificarea Fiului Său constituie ținta tuturor căilor și planurilor Sale. Dacă eu am deci părtășie cu Tatăl, atunci și eu voi avea plăcerea și bucuria mea în Hristos, și glorificarea Sa va fi dorința sufletului meu, scopul vieții mele. În mod corespunzător se vor constitui gândurile, cuvintele și căile mele.

În același timp părtășia noastră este cu Fiul lui Dumnezeu (1 Corinteni 1,9). Dar locul Lui de odihnă era «*sânul Tatălui*», dragostea Sa veșnică, în aceasta El a rămas permanent și de aceea singura Lui dorință permanentă a fost glorificarea Tatălui; și tot așa locul meu de odihnă va fi aceeași dragoste și glorificarea Tatălui va fi preocuparea permanentă a inimii mele, dacă eu am cu adevărat părtășie cu Isus.

O, în ce cerc de sentimente și relații dumnezeiești a adus puterea și harul lui Dumnezeu pe aceia care odinioară erau «*străini de viața lui Dumnezeu*», că noi am fost chemați și făcuți apti să

avem parte de gândurile și sentimentele, la planurile și căile lui Dumnezeu, să fim în părtășie cu Tatăl și cu Fiul. –

Duhul Sfânt însă se străduiește să ne conducă tot mai mult în savurarea practică a privilegiilor noastre înalte și să ne mențină în această savurare. Domnul a făgăduit ucenicilor aceasta: *«Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi și vă va face cunoscut cele viitoare. Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut. Tot ce are Tatăl este al meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut.»* (Ioan 16,13-15) Și acum acest Duh lucrează în noi și locuiește în noi, pentru ca noi să ne uităm pe noi înșine și să ne pierdem în marea fără bariere a dragostei, care s-a deschis înaintea noastră! O, fie ca să dorim împreună cu poetul:

În loc să mă gândesc la mine,
M-afund în marea de iubire.

Sau să ne ținem strâns de gândurile și planurile noastre, în timp ce Dumnezeu vrea să ne facă cunoscut pe ale Sale? Mai au sentimentele și relațiile, în care am stat odinioară, încă valoare și putere de atracție, după ce am fost introduși în acelea ale Tatălui și ale Fiului? O, lăsați ca noi toți care ne numim copii ai lui Dumnezeu, prin puterea harului și a Duhului Sfânt să rămânem în apropierea Tatălui și a Fiului, și să umblăm în locul unde am fost aduși, și unde este partea noastră de drept. Să ne închinăm smeriți înaintea unui astfel de har și să năzuim după savurarea mai permanentă și mai profundă a părtășiei cu Tatăl și cu Fiul, spre lauda Numelui Său! Aceasta este chemarea noastră și fericirea noastră.

Un alt privilegiu al copiilor lui Dumnezeu este, că ei deja acum în Duhul au voie să locuiască și să umble în Casa Tatălui acolo sus. În fond aceasta este de la sine înțeles; căci unde altundeva să aibă un copil locul lui permanent de locuire, decât în casa Tatălui? Și cu toate acestea acest adevăr este necunoscut celor mai mulți credincioși. Ei gândesc cu privire la Casa Tatălui în sensul că ei vor intra în ea atunci când vor părăsi pământul acesta. Dar așa cum ne arată frumoasa pildă despre fiul pierdut, noi, cei care am fost printre străini, odată cu întoarcerea noastră la Dumnezeu am fost primiți în brațele de Tată ale lui Dumnezeu și în Casa Tatălui. Iertarea acordată de Tatăl și dragostea care se revarsă primește pe fiul, îl duce în casa părintească și îl îmbracă cu cele mai bune haine, îi pune inel pe mână și sandale în picioare. Veselia și bucuria umplu inima și casa. Au loc toate acestea abia în cer sau deja acum, atunci când omul se întoarce la Dumnezeu? – Cu siguranță fiecare păcătos întors la Dumnezeu va spune: „Am avut parte de toate acestea, atunci când m-am sculat și am venit la Dumnezeu, Tatăl meu.” Deci dacă așa este, cine vrea atunci să se îndoiască că de acum încolo casa Tatălui fericită este locuința permanentă a fiul întors înapoi? Aici locuiește el acum și de aici își face el lucrarea zilnică; inima lui locuiește aici chiar și în timp ce el lucrează, și aici el se reîntoarce permanent. În casa Tatălui, în apropierea Tatălui și la inima Sa este singurul lui loc de odihnă. El a gustat străinătatea, acolo l-a amenințat moartea crudă. – Exact așa este cu noi, iubite cititor, cei care am avut parte de harul lui Dumnezeu. Începând din momentul când am fost aduși din lumea rea, întunecată, la inima de Tată a lui Dumnezeu, începând din momentul când noi ne putem numi copii ai Săi, căminul și casa noastră părintească este acolo sus, unde locuiește Tatăl, și umblarea acolo în duh este partea noastră deja aici jos pe pământ. –

În pilda noastră, această parte înaltă, pe care noi o savurăm acum, este exprimată în cuvintele Tatălui: *«Aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.»* - Deci la masa Tatălui este locul nostru ca copii preaiubiți. Și prin această „masă” nu se înțelege Masa Domnului, în jurul căreia noi ne strângem ca mădulare ale lui Hristos, ci este savurarea de care are parte inima în viața

zilnică de minunata dragoste a Tatălui și bucuria de nespus a sufletului nostru, de a fi copii preaiubiți ai lui Dumnezeu, așa că noi ne-am găsit locul la inima Sa de Tată acum și în veșnicie!

În lucrurile pământești este așa, că acolo unde evenimente deosebite nu au deranjat intimitatea relațiilor, un copil iasă și intră cu libertate deplină în casa tatălui; nu trebuie să se întrebe dacă are voie să vină sau să rămână; el se știe binevenit în casa tatălui și la locul lui, da, se simte lipsa lui când nu este prezent. Tot așa este și în casa lui Dumnezeu cu copiii Săi, deci în părtășia credincioșilor cu Dumnezeu, Tatăl lor. Bucuria lui Dumnezeu și plăcerea inimii Lui este să vadă pe copiii Săi umblând tot timpul în apropierea Sa. Dumnezeu voia să aibă în jurul Său copii preaiubiți și fericiți. Despre această dorință vorbesc multe modele și fapte din Vechiul Testament.

Dorința lui Dumnezeu și planul Său s-au împlinit în Isus Hristos, Fiul Său preaiubit. El, Singurul Fiu, a venit în lumea aceasta, a murit pentru dușmanii lui Dumnezeu și prin moartea și învierea Sa a devenit «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*». Toți cei care cred în El, din toate semințiile pământului, sunt copii ai lui Dumnezeu. Dacă El, adevăratul bob de grâu, nu ar fi căzut în pământ și nu ar fi murit, ar fi rămas veșnic singur în poziția Sa și în savurarea dragostei de Tată a lui Dumnezeu (Ioan 12,24). Dar, veșnic fie aduse Lui mulțumiri, El S-a coborât în valurile morții, și acum pe baza lucrării de mântuire înfăptuite poate «*duce pe mulți fii la slavă*» (Evrei 2,10).

Acum Duhul Sfânt ne spune nouă credincioșilor nu numai: «*Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu*», ci Domnul ne lasă să știm și, că noi avem parte de simpatiile și dragostea Tatălui în aceeași măsură ca și El Însuși. (Ioan 17,23) Locul nostru este în casa Tatălui și la inima Tatălui. Acolo avem voie și trebuie să umblăm tot timpul în duhul și cu inima noastră. Și ușa casei acesteia și inimii acesteia nu este niciodată închisă pentru noi. Desigur, s-ar putea ca gândurile noastre bune, căile și faptele noastre să ne țină pentru un timp departe de locul acela și prin aceasta să întrerupă părtășia noastră fericită cu Tatăl și cu Domnul Isus. Însă de îndată ce noi dăm la o parte obstacolul și, dacă sunt lucruri nejudicate, ne smerim înaintea lui Dumnezeu și «*ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.*» Duhul lui Dumnezeu va conduce din nou inimile noastre înapoi, acolo unde este partea noastră binecuvântată, în părtășie cu Tatăl și cu Fiul, în această apropiere binecuvântată a lui Dumnezeu; și ferice de noi, dacă am învățat ceva din aceasta și de acum înainte să umblăm dependenți, permanent și fericiți în apropierea Tatălui, în casa Sa, lângă inima Sa. Privilegiul nostru este să mulțumim «*Tatălui, care ne-a învrednicit (sau ne-a făcut potriviiți) să avem parte de moștenirea sfinților în lumină*», care dorește să ne vadă umblând permanent în această lumină. Aici, în lumină, avem și părtășie unii cu alții, aceasta înseamnă cu toți aceia care sunt împreună cu noi copii ai lui Dumnezeu și «*au parte de chemarea cerească*».

Pe drept s-a spus uneori: credinciosul își are domiciliul în cer; de acolo el coboară în duhul în fiecare dimineață, ca să-și facă lucrul zilnic, dar în așa fel că inima lui rămâne acolo sus, unde este domiciliul și comoara lui; tot acolo se îndreaptă și sentimentele; și el se gândește la ceea ce este sus. Tot de acolo curg spre inima lui în osteneala și pericolele vieții zilnice, mângâiere și înțelepciune, putere și pace, și acolo se reîntoarce permanent, de îndată ce obligațiile de aici au fost îndeplinite. –

Da, fie ca totdeauna să fie așa cu noi! Așa a fost în chip desăvârșit cu Domnul nostru scump și preamărit, atunci când El a fost pe pământ. Pe când călătorea aici pe pământ și cu credincioșie Își făcea lucrarea, El era «*Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui*», «*Fiul Omului, care este în cer*» (Ioan 1,18; 3,13).

În mod deosebit scrisoarea adresată «*sfinților și credincioșilor*» din Efes ne arată că toți răscumpărații, toți copiii lui Dumnezeu își au în același fel locul și domiciliul lor acolo unde este Hristos, cu toate că ei încă mai călătoresc pe pământ și au diferite forme de viață. Citim acolo, așa cum am amintit mai înainte, că Dumnezeu pe noi ca credincioși nu numai «*ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos*», ci și El «*ne-a înviat împreună și*

ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos.» (Efeseni 1,3; 2,6) Ca unii care acum sunt acolo acasă și locuiesc acolo sus, noi trebuie să ne ocupăm aici pe pământ pozițiile diferite de viață și să ne îndeplinim atribuțiile ca bărbați, femei, părinți, copiii, stăpâni și slujitori. (Efeseni 5 și 6) Ca și «*copii preaiubiți*» ai lui Dumnezeu, ca «*imitatori ai lui Dumnezeu*», în Duhul Său, care este lumină și dragoste, noi toți trebuie să stăm aici în cercul propriu diferit de acțiune și să slujim. O, ce câmp pentru noi, să glorificăm pe Dumnezeu și pentru oamenii din jurul nostru să le fim spre binecuvântare în lumea aceasta întunecată, sărmană! – Acesta este un privilegiu deosebit de minunat și de înalt, ca fii ai lui Dumnezeu, ca fiice ale lui Dumnezeu, care locuiesc acolo sus, să umblăm și să acționăm aici jos! Ce râuri de binecuvântare ar trebui totuși să iese din noi, dacă înțelegem acestea și le punem la inimă! – Scump cititor credincios, care ești un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, nu se umple inima ta cu mulțumire și putere la faptul că tu știi că aici jos ai voie să-L prezinți pe Dumnezeu, Tatăl, în ființa Sa și în caracterul Său? – Domnul nostru a făcut aceasta în chip desăvârșit: «*Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.*» Dar în măsura în care suntem la sânul Tatălui, în părtașia și liniștea intimă cu El, în aceeași măsură Îl vom face și noi cunoscut! Aceasta este însă chemarea noastră, privilegiul nostru, în care ne-a introdus Isus, Salvatorul nostru, ca «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*», după ce El ne-a eliberat de păcat și de puterea lui satan. – După ce El a făcut cunoscut alor Săi, că Dumnezeul Său a devenit acum și Dumnezeul lor, și Tatăl Său a devenit acum și Tatăl lor, El le spune: «*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi!*» (Ioan 20,17.21) Și pentru ce a fost El trimis? Să facă cunoscut pe Dumnezeu, Tatăl, «*să vestească captivilor eliberarea și orbilor vederea, să pună pe cei zdrobiți în libertate, să vestească anul plăcut al Domnului.*» (Luca 4,18) Ah, facem noi aceasta? Ne dăm noi silința să-L urmăm pe Domnul în această slujbă binecuvântată? Cum ar trebui «*dragostea lui Hristos*» să ne facă să spunem semenilor noștri sărmani, care călătoresc fără mântuire și fără pace în întâmpinarea veșniciei: «*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*» - O, să ne gândim la harul minunat primit și la poziția cerească de a fi fiii și fiicele lui Dumnezeu; și să dorim să revelăm gândul și caracterul Tatălui nostru, așa cum a făcut Domnul nostru în chip desăvârșit și tot timpul aici pe pământ! – Satan dorește în viața noastră zilnică și practică să ne alunge de pe poziția noastră cerească sau chiar să ne împiedice s-o ocupăm cu toată inima. De aceea noi – copiii lui Dumnezeu – să purtăm «*armura completă a lui Dumnezeu*», ca să rezistăm biruitori în lupta cu «*puterile spirituale ale răutății din locurile cerești*». Și în ce constă această armură ne arată de asemenea această epistolă minunată adresată credincioșilor din Efes. (Efeseni 6,10-12)

O, haideți să privim deja acum în adevăr cerul ca patrie a noastră, ca loc al înviorării și bucuriei noastre, al liniștii și puterii și să-l luăm în inima noastră. Atunci vom prezenta cu credincioșie în lumea aceasta caracterul lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și al casei Sale; prin harul lui Dumnezeu unele suflete, care acum merg încă pe căi rătăcite, se vor simți atunci constrânse prin mărturia noastră să caute și să preamărească pe acest Dumnezeu minunat, care este lumină și dragoste. Ce trist, că așa de mulți credincioși nu cunosc poziția lor cerească sau se mulțumesc să stea din când în când puțin în apropierea lui Dumnezeu, în timp ce ei cea mai mare parte a timpului lor îl petrec fără adevărata părtașie cu Dumnezeu. Ei caută atât ocupația cât și recreerea sufletului lor probabil în lucrurile lumii acesteia, în afara casei Tatălui; și în felul acesta abia dacă cunosc inima și gândurile Tatălui, și de aceea se ajunge că ei mai degrabă deformează decât prezintă caracterul lui Dumnezeu și al casei Sale înaintea oamenilor. Ce pierdere este aceasta pentru Dumnezeu, pentru ei și pentru alții! Dimpotrivă, ce binecuvântați sunt credincioșii care poposesc cu plăcere și mult timp în apropierea lui Dumnezeu. Deja psalmistul spunea: «*Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare!*» (Psalm 84,4) Realmente, numai aici, în apropierea lui Dumnezeu și în părtașie cu El putem să fim binecuvântați și să fim spre binecuvântare! –

Dar dacă am crede și am recunoaște mai deplin cât de nespus de mult suntem noi iubiți de Dumnezeu, cum întreaga și deplina Lui dragoste este îndreptată spre noi, și înainte de toate ce ne

revelează crucea lui Hristos, atunci cu siguranță inimile noastre ar poposi mai mult în apropierea Sa, ceea ce Își dorește așa de mult inima Sa de Tată. Vai! Și să nu gândim că nu ar însemna nimic, dacă savurăm puțin dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, sau chiar îi acordăm o mică valoare, nu ne bazăm pe ea și nu îi acordăm încredere deplină! – Cât de mult S-a ostenit Domnul tot timpul, ca să ne convingă de dragostea deplină și minunată a lui Dumnezeu. Cu câtă plăcere și cât de des a vorbit El cu ucenicii Săi despre ea! Voința lui Dumnezeu are ca scop fericirea noastră (Ioan 6,40); mâinile Tatălui ne țin veșnic strâns, așa că nimeni și nimic nu ne poate smulge din ele (Ioan 10,29); locuința Tatălui este deschisă și pregătită pentru noi (Ioan 14,2); disciplinarea Tatălui ne curăță spre binele nostru suprem (Ioan 15,1.2); urechea Tatălui este deschisă pentru noi (Ioan 16,23.24); inima Tatălui este îndreptată spre noi (Ioan 16,27); El nu poate să ne iubească mai deplin și mai intim. (Ioan 17,23.26) Tot așa vorbește și Duhul Sfânt despre marea dragoste de Tată a lui Dumnezeu față de ai Săi, așa cum găsim în scrisorile apostolilor. Cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu «față de noi», «în noi» și «cu noi» (1 Ioan 4,9.12.17) nu ar putea să facă mai mult pentru noi, nu ar putea să ne dăruiască privilegii și binecuvântări mai mari pe pământul acesta sărman și curând în slava veșnică, decât a făcut.

Cititor scump, niciodată în timp și în veșnicie nu vom putea înțelege dragostea lui Dumnezeu în profunzimea ei, și tot așa nu vom putea înțelege pe deplin nici binecuvântările pe care ni le-a dăruit și pe cele care le ține pregătite pentru noi această dragoste. Dar haideți să ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să ne lumineze ochii inimii, ca să ne reveleze pe deplin dragostea Sa. (Efeseni 3,14-21) Da, fie ca noi să creștem și să ne dezvoltăm în cunoașterea și în savurarea dragostei Tatălui! Fie ca noi să fim tot mai mult înrădăcinați în credința în dragostea lui Dumnezeu și să fim întemeiați și să ne bucurăm tot mai mult și mai profund de ea, spre lauda harului și slavei Sale. O, să ne gândim că odinioară eram «fără Dumnezeu și fără nădejde în lume», că păcatele noastre ne-au despărțit de Dumnezeu și trebuiau să ne excludă pentru veșnicie din apropierea și părtășia Lui sfântă, pe noi cei care acum suntem copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu, moștenitorii Săi și moștenitori împreună cu Hristos; că numai sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, a putut să ne curețe și să ne salveze, și el ne-a curățit și ne-a salvat! Să ne gândim la ce a făcut harul Său pentru noi, ce dovezi de netăgăduit avem noi pentru ceea ce este Dumnezeu pentru noi. Noi am crezut și am cunoscut dragostea Sa în dăruirea la moarte a Fiului Său, și acum cu plăcere El ne face să vedem și să savurăm pe cale bogăția dragostei inimii Sale de Tată. Noi putem lua acum din plinătatea Lui har după har, trebuie numai să ne deschidem larg gura și El vrea s-o umple.

Și Duhul Sfânt se ostenește să ne introducă în savurarea a tot ce Dumnezeu a obținut pentru noi în Isus Hristos și ne dă în siguranță. De aceea haideți să privim cu mai multă încredere și mai multă certitudine decât până acum dragostea lui Dumnezeu și cu acea îndrăzneală sfântă, la care ne încurajează Cuvântul lui Dumnezeu, să apucăm și să savurăm privilegiile și binecuvântările care le-a câștigat dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Bucuria și dorința Tatălui este să ne vadă pe deplin fericiți și mulțumiți înaintea feței Sale; și adevărata cunoaștere a dragostei Sale desăvârșite ne face liniștiți, puternici și credincioși.

Haideți, cu inimi mulțumitoare să mărturisim și să lăudăm:

O, Doamne, unde vom găsi,
Un Tată ca și Tine?
Tu ne iubești și zi de zi
Ne dai puteri divine.
Cât vom trăi,
Ce ne-ar lipsi,
Când Te avem ca Tată,
Dăruitor a toate?